

Згодена.

Ластовиче, Диманко ле,
кацна вчера
на вишната—
подъ вишната втора пролѣтъ
накитъ отѣгамъ.

Два навоя свила внизахъ
по грѣдници,
прѣсти бодахъ,
а по твойта бѣла риза
и коприна.

Снощи късно бѣхъ на пѣтя,
помислихъ си—
до кога ли
тукъ на мащеха ще шѣтамъ
все недрага.

И ми стана мѣчно—сякашъ
ти си мъртавъ.
Тѣй на халосъ
тебе втора пролѣтъ чакамъ
да се върнешъ.

Втора пролѣтъ накитъ отѣгамъ
подъ вишната,
все поглѣндамъ—
нѣма ли да минешъ прага,
Диманко ле. . .